

2
BLA
2

en inzake van:

- 2217 - - **de STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR van de Afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen, Bestuur Ruimtelijke Ordening te Antwerpen**, met kantoren gevestigd te 2018 Antwerpen, Copernicuslaan 1 bus 9
- **eiser tot herstel**
- hebbende als raadsman, Mr. advocaat te

Gezien het vonnis dezer Rechtbank, vierde kamer, dd. 15 december 1975 nr. 2749/3620, bij verstek gewezen opzichts beklaagde, waarbij deze:
 - veroordeeld werd wegens de vermengde feiten A en B tot een geldboete van **vijftig frank**, behulpelijk 14 dagen gevangenzitting verhoogd met 290 opdeciemen, gebracht op **1.500 frank**.
 Beklaagde werd verder verwezen tot:
 - **solidair tot de kosten van het proces belopende voor het geheel en tot dan toe 1.018 frank**,

Gezien de betekening van voormeld verstekvonnis aan beklaagde, op 28 januari 1976 bij exploit van gerechtsdeurwaarder met standplaats te aan woonst.

Gezien de akte van verzet op verzoek van beklaagde op 3 mei 2006 betekend bij exploit van gerechtsdeurwaarder met standplaats te aan de heer Procureur des Konings te er sprekende tot zijn Substituut.

Gezien de behandeling der zaak ter openbare zitting van 13 juni 2006.

Gehoord de burgerlijke partij, het Openbaar Ministerie en beklaagde vertegenwoordigd door zijn raadsman Mr. omtrent het verzet.

Bij hogervermeld verstekvonnis werden de heer en zijn voormalige echtgenote mevrouw bij verstek veroordeeld.

In casu werd het verstekvonnis wat betreft mevrouw aan persoon betekend en wat betreft de heer aan de woonst, in beide gevallen op 28 januari 1976.

Beklaagde poneert dat hij pas effectief kennis kreeg van de betekening van het verstekvonnis nadat zijn huidige partner het vonnis is gaan ophalen bij de gerechtsdeurwaarder op 19 april 2006.

Beklaagde werpt terecht op dat de bewijslast rust op het Openbaar Ministerie en het derhalve aan het Openbaar Ministerie en niet aan beklagde toekomt te bewijzen wanneer hij kennis heeft gekregen van de betekening (Cass. 19 december 1972, Arr.Cass. 1973,411).

In alle redelijkheid dient aangenomen dat het onmogelijk is dat mevrouw haar toenmalige echtgenoot niet in kennis heeft gesteld van de betekening van het verstekvonnis, vermits ze op dat ogenblik nog gehuwd waren, op hetzelfde adres woonden en bovendien ook mevrouw samen met de heer werd veroordeeld tot een geldboete en tot afbraak van de wederrechtelijke constructie.

De discussie of er in hoofde van de heer nu al dan niet kennisgeving was van de betekening in de zin van artikel 187, al. 2 van Strafvordering is in casu evenwel irrelevant nu de termijnen van de verjaring van de straf reeds lang verstreken zijn.

Immers overeenkomstig artikel 91 van het Strafwetboek verjaren correctionele straffen na verloop van vijf jaren, te rekenen van de dagtekening van het arrest of van het in laatste aanleg gewezen vonnis, of te rekenen van de dag waarop het in eerste aanleg gewezen vonnis niet meer kan worden bestreden bij wege van hoger beroep.

De termijn voor hoger beroep tegen een verstekvonnis valt samen met de gewone verzettermijn en niet met de buitengewone verzettermijn (Cass. 18 februari 1998, A.R. Cass. 1998, nr. 98).

Zelfs indien wordt aangenomen dat de heer slechts op 19 april 2006 kennis kreeg van de betekening, dient vastgesteld dat op dat ogenblik de termijnen voor verjaring van de straf reeds geruime tijd verstreken waren.

Onontvankelijk is het verzet van beklagde aan wie het verstekvonnis niet aan persoon is betekend en die slechts na verjaring van de straf van de betekening kennis kreeg en verzet aantekende (Cass. 22 februari 1994, Arr. Cass. 1994, nr. 88 in *Beginnelsen van Strafrechtspleging*, R. Declercq, Kluwer, 1107).

Gezien de bepalingen van artikels 162.187.188 en 194 van het Wetboek van Strafvordering; 2.11.12.31.32.34.35.36.37 en 41 van de wet van 15 juni

1935.

*Mijne als
Luitke*

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK, vonnissende op TEGENSPRAAK,

VERKLAART het door beklagde gedane verzet tegen het vonnis van Vierde Kamer dezer Rechtbank d.d. 15 december 1975 nr. 2749/3620, **NIET ONT-VANKELIJK.**

Verwijst beklagde in de kosten van deze procedure op verzet, belopende in het geheel en tot op heden **38,50**, en ingevolge art. 1 van het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 (gew. K.B. 23 december 1993 en KB 11.12.2001), tot betaling van een vergoeding van **25 Euro.**